

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce:, bytem , zastoupený: JUDr. Kristýna Janková, advokátka, se sídlem Lublaňská 507/8, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. srpna 2015, čj.: MF-29686/2015/1603-2/1932,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále také jen „magistrát“) ze dne 11.5.2015, čj. MHMP 766387/2015. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč podle ust. § 16 odst. 4 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), a to za skutek, že žalobce dne 2.4.2014 jako řidič taxislužby účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Peugeot 405, značky 3 AE 7399, na trase ulice Kaprova 1, Praha 1 – Václavské náměstí, klub Duplex, Praha 1 (vzdálenost 3,9 km) částku 267,- Kč, ačkoliv mohlo být účtováno nejvýše 161,- Kč, čímž porušil ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhaje se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, které jsou při přezkumu pro soud závazné. Namítal, že se nezakládá na pravdě skutkové zjištění, neboť po celou dobu jízdy měl řádně zapnutý taxametr a na displeji zobrazil trasu 4,3 km a cenu 167,- Kč, která

korespondovala s rozsahem přepravy, tuto částku cestujícím anglicky sdělil, tuto částku dokládá i stvrzenka. Potom jeden z cestujících žalobci anglicky sdělil „270,- Kč“ a předal mu částku v korunách rovnající se 300,- Kč, žalobce to pochopil jako spropitné, poděkoval a cestujícímu vrátil 30,- Kč. Na celé situaci neviděl nic zvláštního, cizinci mu občas spropitné nechávají. Dále obecně uváděl, že celé řízení považuje za sprosté a účelově vykonstruované, kdy mezi zaměstnanci dopravního úřadu panuje obecný negativní postoj vůči provozovatelům taxislužby, takže využijí každé příležitosti, jak potrestat poctivého taxikáře za chyby, kterých se občas dopouštějí jeho nepoctiví kolegové. Žalobce v tom spatřuje kolektivní vinu.

Dále uváděl, že již jednou bylo odvolacím orgánem správní rozhodnutí prvního stupně zrušeno z důvodu vážného procesního nedostatku, magistrát zopakoval dokazování (výslechy cestujících), z nichž podle jeho názoru nevyplynuly žádné nové skutečnosti, neprovedl tak dostatečné dokazování. Žalobce nepovažuje za relevantní, že cestující vypověděli shodně a odkázali na příslušný protokol, neboť z hlediska jejich věrohodnosti je nepravděpodobné, že by uváděli něco jiného. Poctivost zaměstnanců dopravního úřadu není bezbřehá, a pokud slabší strana, za kterou se považuje žalobce, namítá uvedení nepravdivých informací, pak se jí podle jeho názoru musí správní orgán zabývat a provést v tomto smyslu důkazy. Žalobce opětovně uvádí, že považuje zaměstnance správního orgánu za nepoctivé, o čemž má svědčit konstatování v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, že se k výslechu cestujících nedostavil bez omluvy, neboť se jednalo o jeho právo, nikoliv povinnost. Žalobce uvedl, že se z výslechu omluvil, proto je taková konstatace nedůvodná.

Žalobce dále uvedl, že se žalovaný zabýval jeho námitkami pouze povrchně. Uvádí, že protokol o provedené kontrole nic neprokazuje, neboť se jedná o zprostředkované zjištění, jemuž přisoudil správní orgán nepřiměřeně velký význam (spolu s výsledkem cestujících), čímž podle názoru žalobce dochází k tomu, že i nepoctivý a škodolibý zaměstnanec pověřený dopravním úřadem může rozhodovat o jiných osobách bez omezení. Výpovědi cestujících mají považovány pouze za nepřímé důkazy a mají být označeny jako podněty třetích osob ve smyslu ust. § 42 správního řádu, žalovaný jim přikládá největší váhu. Z důvodu předchozího zrušujícího rozhodnutí panovaly ve věci pochybnosti, přesto však podle názoru žalobce bezdůvodně žalovaný uvěřil zaměstnancům dopravního úřadu, nikoliv žalobci a uložil příslušnou sankci. Dále uvedl, že to není on, kdo by měl prokazovat, že není vinen tím, z čeho ho správní orgán obviňuje (žalobce poukazuje na předloženou stvrzenku), ale správní orgán by měl prokázat, že se žalobce něčeho dopustil.

Žalovaný navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou, přičemž důvody jsou obsahově obdobné, jako v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali, návrhy na doplnění dokazování neměli.

Z obsahu předloženého správního spisu plynou tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že o uskutečněné jízdě byl sepsán protokol, proti němuž podal žalobce námitky, které byly vyřízeny. Ve dnech 14.8. a 4.11.2014 se uskutečnila ústní jednání – výslechy svědků, zaměstnanců magistrátu, kteří jako cestující uskutečnili předmětnou jízdu, dopisem ze dne 4.11.2014 bylo odesláno žalobci oznámení o ukončení dokazování, žalobce se podáním k dokazování a podkladům rozhodnutí vyjádřil. Následně bylo vydáno dne 28.11.2014 prvostupňové správní rozhodnutí, které bylo

k odvolání žalobce zrušeno a věc vrácena magistrátu k dalšímu řízení, kdy magistrátu bylo uloženo řádné prokázání, jakou částku řidič po skončení přepravy požadoval, a to i za cenu nového výsledku svědků, pokud se správnímu orgánu tuto skutečnost nepodaří prokázat, je na něm, aby předmětné řízení zastavil. Magistrát provedl dne 15.4.2015 opakovaný výslech svědků, při kterém se omezil na prokázání původu a pravdivosti údajů uvedených v oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 2.4.2014, svědci výslovně potvrdili, že řidič po nich za jízdu požadoval 267,- Kč a oni zaplatili 270,- Kč včetně spropitného, jak je uvedeno v sepsaném oznámení.

V odůvodnění je dále zkonstatování odvolání žalobce a jeho argumentace, jíž žalovaný nepřisvědčil. Ke zjištěnému skutkovému stavu je uvedeno, že tvrzení dopravce je v přímém rozporu se svědeckými výpověďmi, když svědci vypověděli, že řidič v cílovém místě požadoval 267,- Kč, bylo mu zaplacen 300,- Kč a vrátil 30,- Kč; pokud řidič dospěl k závěru, že se jedná o nedorozumění ohledně ceny, nevyužil řadu možností, jak záležitost s cestujícími vyjasnit a potvrdit, že jejich přáním je skutečně uhradit vyšší cenu. K námitce, že cestující museli vidět taxametr, je uvedeno, že viditelnost a ovládání taxametru a zobrazení částek na jeho displeji nejsou pro řízení ve věci porušení cenových předpisů relevantní, tyto skutečnosti mohou být vyhodnoceny v řízení podle zákona č. 111/1994 Sb., ani samotná existence stvrzenky z předmětné jízdy nemůže být důkazem toho, že řidič nepožadoval po cestujících jinou částku. Ze spisu dále vyplývá, že se dopravce osobně účastnil ústního jednání výsledkem svědků dne 14.8. a 4.11.2014, svědkům položil pouze jedinou otázku, a to, zda si vzpomíná, že v Kaprově ulici zapínal taxametr, druhému ze svědků žádnou otázku nepoložil. Ohledně důvěryhodnosti svědků se vypořádal magistrát ve svém rozhodnutí, svědci byli řádně poučeni podle ust. § 55 odst. 1 správního řádu, jejich výpověď považuje žalovaný za dostatečně věrohodnou. Ke stížnosti na jednání úředníka pověřeného vedením správního řízení se správní orgán vypořádal v dopise ze dne 10.6.2015. Pokud magistrát v odůvodnění uvedl, že se žalobce nedostavil k výsledku svědků bez omluvy, tak účastnit se tohoto výsledku je právem žalobce a není jeho povinností se omlouvat, pokud toto právo nevyužije. Magistrát tak v odůvodnění pouze konstatoval faktický stav věci, aniž by tuto skutečnost hodnotil jako pochybení dopravce. V poslední části pak žalovaný hodnotí výši uložené pokuty, do této části žádné žalobní body nemíří.

Obsah předloženého správního spisu odpovídá popisu průběhu správního řízení, jak je provedl žalovaný v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 14 odst. 1 zákona o cenách, ve znění účinném v rozhodné době: „(1) *Právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že*

- a) nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1,*
- b) nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1,*
- c) nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5,*

- d) sjedná nebo požaduje cenu, jejíž výše nebo kalkulace není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1,*
- e) nedodrží při prodeji cenu, která je v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1,*
- f) nedodrží cenové moratorium podle § 9 odst. 1,*
- g) nevede nebo neuchovává evidenci o cenách podle § 11,*
- h) poruší některou z povinností stanovených v § 13 odst. 2 až 11 při označování zboží cenami, nebo*
- i) neposkytne informaci o ceně podle § 13a.“.*

Podle ust. § 5 odst. 1 zákona o cenách: „*Úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.*“.

Soud v této souvislosti při hodnocení žalobních bodů uvádí, že ty se v tomto typu žalob opakují, přičemž zdejší soud je setrvale neshledává důvodnými. Na této své rozhodovací praxi ani v tomto případě soud neshledal důvod k její změně a odkazuje např. na zdejší rozsudek ze dne 12.4.2017, čj. 11 Af 25/2015-45 (zveřejněný na www.nssoud.cz), s jehož právními závěry souhlasí a z nich i v tomto rozsudku vychází.

V dané věci je nutné uvést, že žalobce byl postižen za správní delikt podle zákona o cenách, jehož skutková podstata spočívá v nedodržení při prodeji úředně stanovené ceny. K naplnění této skutkové podstaty muselo probíhat dokazování, což v daném případě bylo splněno (právě z tohoto důvodu bylo předchozí prvostupňové správní rozhodnutí odvolacím orgánem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení; tato vada v dokazování byla odstraněna dalším výsledkem svědků, kdy ti byli přímo ke skutkovému zjištění této skutkové podstaty dotazováni, proto mohlo být rozhodnuto znovu o vině žalobce). Skutečnosti či okolnosti jiné (jako je např. zapnutý taxametr, vydaná stvrzenka z taxametru), které žalobce uváděl jak ve správním řízení, tak i v podané žalobě, se k tomuto zjištění nevztahují a nemohou být pro naplnění této skutkové podstaty posuzovány (což uvedl správně i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Dále je nutné obecně uvést, že správní delikt spočívá v nedodržení úředně stanovené ceny, tak je příslušné deliktní jednání vymezeno. Jinými slovy řečeno, dodržení úředně stanovené ceny je nutné vždy splnit – pokud se jedná o úředně stanovenou cenu, příslušný subjekt (zde žalobce) nejen, že nemůže požadovat cenu jinou, ale nemůže rovněž ani akceptovat vyšší úhradu, neboť již tím úředně stanovenou cenu poruší. Pokud žalobce akceptoval, že mu cestující v daném případě zaplatili více, než kolik stanovila úředně stanovená cena, měl jim vrátit peněžní prostředky v té výši, která této úředně stanovené ceně odpovídá. Pokud se tak nestalo, porušil svou zákonnou povinnost a skutková podstata správního deliktu byla naplněna. Dodržení této úředně stanovené ceny není zákonem nijak modifikováno tím, že by dohodou účastníků příslušného právního vztahu tato cena mohla být stanovena jinak (jak uváděl žalobce v žalobě ohledně tzv. spropitného) – úředně stanovená cena je jen jedna, a při prodeji se musí dodržet. Její modifikace či zvýšení není možné, připustit takovou možnost lze pouze u smluv, které připouštějí smluvní volnost ohledně dohody o ceně (tedy u cen, na které se nevztahuje režim zákona o cenách, což v tomto případě není). Takovou smlouvou však není tento prodej – úředně stanovená cena musí být vždy dodržena, dohoda o takové ceně nepřipadá v úvahu, neboť právo ji přímo zakazuje.

Ke shromáždění podkladů rozhodnutí a námitkám týkajícím se zjištění skutkového stavu (dokazování), je nutné uvést následující. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního

soudu ze dne 2.11.2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, výpovědi svědků mohou být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu, neboť vzhledem k povaze taxislužby často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, není možno opatřit, když přítomen účtování je pouze řidič a cestující. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby.

Soud považuje protokol o cenové kontrole a oznámení o poskytnuté přepravě za podklady, které odráží bezprostředně zaznamenané skutečnosti po provedené kontrolní jízdě, a to za účasti jak řidiče, tak kontrolních pracovníků, což je prokázáno podpisy těchto osob, a následně doplněno o svědecké výpovědi těchto cestujících ve správním řízení, kdy tyto osoby vypovídají po příslušném zákonném poučení o nutnosti vypovídat pravdu podle správního řádu. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobce, která je postavena toliko na jeho tvrzení a vydané stvrzence, neboť tyto podklady (důkazy) neprokazují právně významnou skutečnost, uvedenou výše, a to jakou částku žalobce po cestujících skutečně požadoval. Sám žalobce uváděl, že od cestujících přijal vyšší částku, než úředně stanovenou cenu, z jeho tvrzení je už tak i bez dalšího dokazování patrné, že se správního deliktu dopustil. Soud proto považuje za rozhodnou částku, o kterou byli cestující požádáni, a která byla nakonec zaplacená, nikoli částku, která je uvedena na stvrzence, neboť to je již pro samotné posouzení deliktního jednání nepodstatné.

Při hodnocení věrohodnosti výpovědi příslušných svědků (cestujících) je nutné uvést, že je soud považuje za věrohodné, neboť informace ohledně průběhu jízdy vozidlem žalobce nerozporuje a jediný rozpor se týká právě ceny požadované po cestujících. Žalobce sám při výslechu svědků, pokud na něm byl přítomen, tuto skutečnost nijak nerozporoval, sám uváděl, že od nich přijal cenu vyšší, než je úředně stanovená cena. Všechny podklady a celé dokazování tak plně podporují závěr správních úřadů, že žalobce při prodeji nedodržel úředně stanovenou cenu, což je správní delikt, za který byl potrestán.

Použitý postup správního orgánu tak lze považovat za adekvátní pro získávání informací o skutkovém stavu věci a pro možné zahájení správního řízení. Získané podklady proto soud hodnotí tak, že jsou dostatečné pro uložení sankce podle zákona o cenách. V projednávané věci jsou k dispozici vyjádření cestujících zaznamenaná v oznámeních o poskytnuté přepravě a v protokolu o cenové kontrole, jehož přílohou je také fotodokumentace, tyto skutečnosti byly dále potvrzeny svědeckou výpovědí, a sám žalobce uváděl, že od cestujících přijal vyšší částku, než je úředně stanovená cena.

Jak již soud uváděl shora, skutečnost, že původně vydané prvostupňové správní rozhodnutí bylo odvolacím orgánem zrušeno, nebylo z toho důvodu, že by byl přímo vysloven právní názor, že uvedený skutek se nestal – ke zrušení rozhodnutí došlo z důvodu přesnějšího dokazování, které musí být zacíleno na právně významnou skutečnost – jakou cenu při prodeji žalobce požadoval, tedy konkrétně jakou částku si ponechal. Tato vada byla napravena, proto podklady pro rozhodnutí byly řádně shromážděny i vyhodnoceny, přičemž soud souhlasí s tím, že tyto podklady jsou dostatečné pro právně významné skutkové zjištění, jímž je nedodržení úředně stanovené ceny při prodeji.

Pokud žalobce uváděl, že správní orgány proti němu byly zaujaté, pak je nutné uvést, že nic takového ani z obsahu správního spisu, ani z odůvodnění rozhodnutí není patrné. Pokud

v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že se žalobce k výsledku svědků bez omluvy nedostavil, není to žádná přitěžující či snad dokonce dehonestující skutečnost – je to běžné konstatování skutečnosti, přičemž žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přiléhavě uvedl příslušnou argumentaci, na kterou soud odkazuje (v dané věci je patrné, že k výsledku svědků došlo při nepřítomnosti žalobce, nedá se však z obsahu správního spisu zjistit, zda se nedostavil bez omluvy či nikoliv, tato skutečnost je však nepodstatná, neboť se nejedná o skutečnost, která by byla žalobci přičítána k tíži a jedná se o využití jeho práva, nikoliv jeho povinnosti).

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká